

Załącznik do uchwały nr 2034/19
Zarządu Województwa
Zachodniopomorskiego
z dnia 26 listopada 2019 r.

A. J.
Os. (...)
xx – xxx P.

WWRPO.VIII.3162.52.2014.Ała

DECYZJA
Nr WWRPO/15/W/2019

podjęta w dniu 26 listopada 2019 r. przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego
w osobach:

Olgierd Geblewicz - Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Olgierd Kustosz - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Tomasz Sobieraj - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Stanisław Wziątek - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Na podstawie art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 06 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz. 1295 t.j. ze zm.), art. 60 pkt 6 i art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a), art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a), art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869 t.j. ze zm.) oraz art. 41 ust. 2 pkt 4 i art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 05 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 512 t.j. ze zm.) art. 105 § 1 oraz art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 t.j. ze zm.)

Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego, po rozpatrzeniu wniosku – P. A. J. – o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/8/W/2019 z dnia 29 marca 2019 r. odmawiającą udzielenia ulgi w postaci umorzenia całości należności głównej w wysokości 298 811,55 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych wynikającymi z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. oraz utrzymującej ją w całości w mocy decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r.

- utrzymuje w całości w mocy decyzję administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/8/W/2019 z dnia 29 marca 2019 r.

Uzasadnienie

P. A. J. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą „T.” A. J. z siedzibą przy ul. (...) w W. (następnie przekształconą w spółkę kapitałową o nazwie S. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą przy ul. (...) w S., zwaną dalej: Spółką lub Beneficjentem) w dniu 05 marca 2012 r. zawarła z Województwem Zachodniopomorskim reprezentowanym przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego, pełniącym na podstawie art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2019 r. poz.1295 t.j. ze zm., dalej: uzpr) rolę Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (dalej IZ RPO WZ), umowę o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-00 na realizację projektu pn. „Uruchomienie pierwszego w Polsce salonu florystycznego połączonego z kawiarnią Tiffany Flowers & Cafe” Oś priorytetowa 1 „Gospodarka – Innowacje – Technologie”, Działanie 1.1 „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw poprzez innowacyjne inwestycje”, Poddziałanie 1.1.1 „Inwestycje w mikroprzedsiębiorstwa” Schemat A. Dodatkowo zawarte zostały aneksy do ww. umowy: nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-01 z dnia 05 marca 2012 r., nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-02 z dnia 21 maja 2012 r., nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-03 z dnia 08 czerwca 2012 r., nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-04 z dnia 28 sierpnia 2012 r., nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-05 z dnia 19 września 2012 r., nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-06 z dnia 29 listopada 2012 r. oraz nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-07 z dnia 09 października 2013 r.

Na mocy § 9 ust. 2 pkt 2 umowy o dofinansowanie, Beneficjent zobowiązany jest do przedstawiania na żądanie IZ RPO WZ wszelkich dokumentów, informacji i wyjaśnień związanych z realizacją projektu w wyznaczonym przez nią terminie. Ponadto Zgodnie z § 12 ust. 3 pkt 1 umowy o dofinansowanie, Beneficjent jest zobowiązany zapewnić IZ RPO WZ prawo do pełnego wglądu we wszystkie dokumenty, w tym dokumenty elektroniczne związane z realizacją projektu przez cały okres ich przechowywania określony w § 14 umowy o dofinansowanie. W przedmiotowej sprawie w związku kontrolą trwałości w projekcie, Beneficjent nie przedstawiając dokumentów na żądanie organu, utrudnił IZ RPO WZ przeprowadzenie ww. kontroli, tym samym naruszył zapisy umowy o dofinansowanie. Z uwagi na fakt, że Beneficjent, pomimo ponownego wezwania, nie przedstawił IZ RPO WZ dokumentów wskazanych w zaleceniach pokontrolnych, Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego uchwałą nr 1275/14 z dnia 23 lipca 2014 r. zdecydował o rozwiązaniu umowy o dofinansowanie projektu pn. „Uruchomienie pierwszego w Polsce salonu florystycznego połączonego z kawiarnią Tiffany Flowers & Cafe”. Zgodnie bowiem z § 17 ust. 1 pkt 6 i 8 umowy o dofinansowanie IZ RPO WZ jest uprawniona do jej rozwiązania w przypadku, gdy Beneficjent nie wywiązuje się z nałożonych na niego obowiązków oraz w przypadku, gdy Beneficjent odmówił poddania się kontroli przez IZ RPO WZ lub utrudnił jej przeprowadzenie.

Z uwagi na fakt, iż Beneficjent wydatkował środki otrzymane na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-00 z naruszeniem procedur, IZ RPO WZ pismem z dnia 4 sierpnia 2014 r. wezwała Beneficjenta do zwrotu środków w kwocie 298 811,55 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych. W związku z bezskutecznym upływem terminu wskazanego ww. wezwaniu, z dniem 8 września 2014 r. wobec Beneficjenta wszczęte zostało postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu ww. środków.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 13 listopada 2014 r. wydał decyzję administracyjną nr WWRPO/49/W/2014 orzekającą od Beneficjenta zwrot środków w kwocie 298 811,55 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych.

Wobec braku zwrotu środków w terminie wskazanym ww. decyzji administracyjnej, IZ RPO WZ w oparciu o ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1619 t.j. ze zm.) skierowała wobec Beneficjenta upomnienie, a następnie w dniu 11 lutego 2015 r. wystawiła tytuł wykonawczy, który wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji administracyjnej został przekazany do Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w Szczecinie.

Pismem z dnia 29 września 2015 r. Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w Szczecinie przekazał ww. wniosek o wszczęcie egzekucji według właściwości do Zachodniopomorskiego Urzędu Skarbowego w Szczecinie.

Następnie w dniu 23 lutego 2016 r. do IZ RPO WZ wpłynęło postanowienie Naczelnika Zachodniopomorskiego Urzędu Skarbowego w Szczecinie z dnia 17 lutego 2016 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Następnie zawiadomieniem z dnia 29 marca 2016 r. poinformowano IZ RPO WZ o wysokości kosztów egzekucyjnych.

Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego decyzją administracyjną nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. orzekł o solidarnej odpowiedzialności A.J. (zwanej dalej Stroną lub Wnioskodawczynią) za zaległości spółki S.z siedzibą przy ul. (...) w S. powstałe w wyniku braku zwrotu środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (dalej RPO WZ) na podstawie ww. umowy o dofinansowanie a określonych w decyzji administracyjnej nr WWRPO/49/W/2014 z dnia 13 listopada 2014 r. z jednoczesnym zobowiązaniem Strony do zwrotu środków w kwocie 298 811,55 zł wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych.

Strona nie zwróciła wymaganych środków wraz z odsetkami w terminie wskazanym w decyzji administracyjnej nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r., korzystając natomiast z uprawnienia wynikającego z art. 207 ust. 12a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 t.j. ze zm., zwanej dalej upf) pismem z dnia 22 lipca 2016 r., wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy. Po ponownym przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego decyzją administracyjną nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r. utrzymał w całości w mocy zaskarżoną decyzję z dnia 13 lipca 2016 r.

P. A. J., nie zgadzając się ze wskazanym rozstrzygnięciem, złożyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (dalej WSA) w Szczecinie skargę na decyzję administracyjną nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r.

Skierowanie sprawy do WSA nie miało wpływu na możliwość domagania się od Strony wykonania obowiązku wynikającego z ww. decyzji administracyjnej, tym samym IZ RPO WZ wystawiła upomnienie nr UP RPOWZ/1/2017 z dnia 24 lutego 2017 r., a następnie w związku z brakiem zwrotu środków, w dniu 27 kwietnia 2017 r., skierowała do właściwego miejscowo urzędu skarbowego wniosek o wszczęcie egzekucji administracyjnej wobec P. A.J. jako zobowiązanej.

Pismem z dnia 11 lipca 2017 r. Strona zwróciła się do IZ RPO WZ z prośbą o wstrzymanie wszczętej wobec niej egzekucji, przedstawiając w załączeniu kserokopię postanowienia WSA z dnia 4 lipca 2017 r. w przedmiocie wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji z dnia 3 stycznia 2017 r. W odpowiedzi na powyższe IZ RPO WZ pismem z dnia 18 lipca 2017 r. skierowała do Naczelnika Urzędu Skarbowego Poznań – Winogrody wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego. Ww. organ egzekucyjny postanowieniem z dnia 27 lipca 2017 r. zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec Strony.

W wyniku przeprowadzonego postępowania sądownoadministracyjnego WSA wyrokiem z dnia 6 września 2017 r. (sygn. akt I SA/Sz 240/17) oddalił skargę na decyzję administracyjną nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r. Strona niezadowolona z powyższego rozstrzygnięcia złożyła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA). Tym samym aktualnym pozostało utrzymanie wstrzymania wykonania przywołanej wyżej decyzji z dnia 3 stycznia 2017 r., zgodnie bowiem z art. 61 § 6 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 t.j. ze zm.) wstrzymanie wykonania aktu lub czynności traci moc dopiero z dniem uprawomocnienia się orzeczenia oddalającego skargę.

Niezależnie od powyższego P. A. J. pismem z dnia 11 września 2017 r., następnie doprecyzowanym pismem z dnia 26 października 2017 r., zwróciła się do IZ RPO WZ z wnioskiem o udzielenie ulgi w postaci umorzenia połowy należności głównej wynoszącej 298 811,55 zł, tj. kwoty 149 405,78 zł wraz z całością odsetek liczonych jak dla zaległości podatkowych oraz rozłożenie na 60 rat pozostałej do spłaty należności, tj. kwoty 149 405,77 zł wynikającej z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. oraz utrzymującej ją w całości w mocy decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r.

IZ RPO WZ decyzją administracyjną nr WWRPO/9/W/2018 z dnia 30 maja 2018 r. odmówiła udzielenia wnioskowanej ulgi. Strona nie zgadzając się z powyższym rozstrzygnięciem pismem z dnia 25 czerwca 2018 r. wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy, informując jednocześnie, iż w najbliższym czasie prześle stosowną dokumentację potwierdzającą zasadność orzeczenia żądanej przez nią ulgi. Z uwagi na brak wpływu wskazanej dokumentacji, IZ RPO WZ w dniu 27 sierpnia 2018 r. wezwała Stronę do jej dostarczenia, nadmieniając przy tym, iż to w interesie wymienionej leży podanie do wiadomości wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a także dopilnowanie ich utrwalenia w dokumentach.

W odpowiedzi na powyższe Wnioskodawczyni pismem 22 sierpnia 2018 r. (wpływ do Kancelarii Ogólnej Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 28 sierpnia 2018 r.) poza przedłożeniem dokumentacji wymienionej w piśmie z dnia 25 czerwca 2018 r. wskazała, iż w związku z zaistniałymi w ostatnim czasie okolicznościami, koryguje złożony wniosek o udzielenie ulgi w ten sposób, iż wnosi o umorzenie całości należności głównej, tj. kwoty 298 811,55 zł wraz z odsetkami.

W odpowiedzi na powyższe IZ RPO WZ pismem z dnia 6 września 2018 r. z uwagi na dokonaną zmianę w zakresie formułowanego wniosku o udzielenie ulgi, tj. wnioskowanie o umorzenie całości należności głównej wraz z odsetkami w miejsce pierwotnego wniosku o umorzenie połowy przywołanej należności i rozłożenie pozostałej kwoty na raty, wezwała Stronę do precyzyjnego określenia jej woli.

Strona pismem z dnia 14 września 2018 r. zwróciła się o potraktowanie pisma z dnia 22 sierpnia 2018 r. jako nowy wniosek o udzielenie ulgi, wskazując przy tym, iż aktualną pozostaje argumentacja i nowe fakty wskazane w tym piśmie, a które to okoliczności odnoszą się również do analizy dokonanej przez IZ RPO WZ a zawartej w uzasadnieniu jej decyzji z dnia 30 maja 2018 r.

Mając na uwadze powyższe decyzją administracyjną nr WWRPO/17/W/2018 z dnia 23 października 2018 r. umorzono w całości postępowanie administracyjne wszczęte na wniosek Strony z dnia 22 sierpnia 2018 r. w przedmiocie ponownego rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją administracyjną nr WWRPO/9/W/2018 z dnia 30 maja 2018 r. odmawiającą udzielenia ulgi w części. Dokonane przekształcenie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 25 czerwca 2018 r. we wniosek o udzielenie ulgi postaci umorzenia całości należności głównej w wysokości 298 811,55 zł wraz z odsetkami i związana z nim konieczność analizy całokształtu materiału dowodowego, w tym dostarczonej dokumentacji finansowej doprowadziła do wydania przez IZ RPO WZ decyzji administracyjnej nr WWRPO/8/W/2019 z dnia 29 marca 2019 r. o odmowie udzielenia ulgi w postaci umorzenia całości należności głównej w wysokości 298 811,55 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych wynikającymi z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. oraz utrzymującej ją w całości w mocy decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r.

Strona nie zgadzając się z ww. rozstrzygnięciem, pismem z dnia 25 kwietnia 2019 r. wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy, wskazując iż w późniejszym czasie przekaze do IZ RPO WZ dokumenty potwierdzające zasadność zastosowania ulgi w spłacie należności wraz z odsetkami.

W związku z deklaracją Strony, IZ RPO WZ postanowieniami z dnia 29 maja 2019 r. oraz z dnia 27 czerwca 2019 r. przedłużyła prowadzone postępowanie administracyjne do dnia 1 sierpnia 2019 r.

W dniu 3 lipca 2019 r. do IZ RPO WZ wpłynęło pismo Strony z dnia 28 czerwca 2019 r., w którym wskazała, iż podtrzymuje swój wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, informując jednocześnie, że kończy kompletowanie nieprzedstawionych dotychczas IZ RPO WZ dokumentów i w przeciągu dwóch tygodni przedstawi ponownie swoją argumentację wraz z dowodami.

Następnie pismem z dnia 15 lipca 2019 r. Strona przedstawiła swoje stanowisko w sprawie wraz z dokumentami wskazując, iż jest to I część uzasadnienia. P. A. J. wskazała, iż IZ RPO WZ nie rozważyła całokształtu okoliczności sprawy, co było spowodowane niedostateczną ilością dowodów, które zostały przedstawione w ramach niniejszego postępowania. W piśmie wskazano, że już we wrześniu 2013 r., zaledwie pół roku po akcie założycielskim spółki S. Sp. z o.o. i objęciu w niej udziałów, Pan J. N. działał na szkodę spółki, pomawiając spółkę i wspólników, rozpowszechniając nieprawdziwe informacje na temat spółki oraz jej działalności, mające na celu zdyskredytowanie spółki na rynku oraz doprowadzenie do utraty jej wiarygodności oraz pozycji jaką posiadała. Strona szczegółowo odniosła się do sprawy związanej z likwidacją spółki S.sp. z o.o., załączając kserokopię korespondencji z lat 2013-2015, wskazując na celowe działania P. J. N. P. A. J. podkreśliła, że czuje się wykorzystana i przez wszystkie lata od momentu rozpoczęcia sprawy, tj. od momentu złożenia rezygnacji z funkcji członka zarządu w marcu 2014 r. codziennie towarzyszy jej ogromne uczucie stresu i obciążenia konsekwencjami, co nie powinno mieć zdaniem Strony miejsca, dlatego też zwróciła się o ponowne przeanalizowanie wniosku o udzielenie pomocy. Strona odniosła się nadto do swojej trudnej sytuacji materialnej, w tym do zaciągniętych zobowiązań, wskazując iż trudności finansowe pod względem gospodarczym są ważnym interesem zobowiązanego, gdyż mają wpływ na każdy aspekt życia. Na zakończenie wyjaśniła Strona powtórzyła informacje wskazane we wniosku z dnia 22 sierpnia 2018 r., tj. iż planuje założyć rodzinę i mieć dziecko, a niemożliwym jest planowanie i realizacja tak strategicznych decyzji życiowych będąc bankrutem z tak ogromnym zadłużeniem. Ponadto, kontynuowanie dalszej kariery zawodowej będzie przekreślone, gdyż nikt nie zatrudni osoby, która jest obciążona długami, bo nie będzie to świadczyć na jej korzyść. Całokształt opisanej wyżej niekorzystnej sytuacji może w niedalekiej przyszłości wyrzucić negatywne piętno na psychice Wnioskodawczyni bowiem już obecnie wymieniona pozbawiona jest pozytywnego nastawienia i chęci do życia gdyż w jej opinii spotkała ją wielka niesprawiedliwość, którą odczuwa każdego dnia. Tym samym, powołując się tym razem na treść art. 64 ust. 1 pkt 2 ufp Strona wskazała, iż w przedmiotowej sprawie wystąpiła przesłanka uzasadniona ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym, a także szczególnie możliwościami płatniczymi zobowiązanego, których brak wymieniona

wykazała. Strona zarzuciła, że w decyzji administracyjnej nr WWRPO/8/W/2019 z dnia 29 marca 2019 r. IZ RPO WZ w żaden sposób nie odniosła się do ważnego interesu zobowiązanego w kwestiach społecznych, które podniosła we wcześniejszych pismach.

IZ RPO WZ postanowieniem z dnia 29 lipca 2019 r. przedłużyła prowadzone postępowanie administracyjne. Jednocześnie wezwano Stronę do uzupełnienia w terminie 7 dni wniosku o ponowne rozpatrzenie, w związku ze wskazaniem w piśmie z dnia 15 lipca 2019 r., iż przedstawiono „I część (...) uzasadnienia”. Następnie w związku z brakiem wpływu dodatkowych wyjaśnień, IZ RPO WZ postanowieniami z dnia 23 sierpnia 2019 r., z dnia 30 września 2019 r. oraz z dnia 30 października 2019 r. przedłużyła prowadzone postępowanie administracyjne do dnia 4 grudnia 2019 r.

Nadto pismem z dnia 30 października 2019 r. IZ RPO WZ poinformowała Stronę o zamiarze zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie oraz pouczyła o prawach wynikających z art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 t.j. ze zm., dalej: kpa).

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 25 kwietnia 2019 r., IZ RPO WZ na nowo przeprowadziła postępowanie wyjaśniające obejmujące całościową ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (w tym m.in. dokumentacji finansowej przedłożonej przez Beneficjenta, wniosku o udzielenie ulgi z dnia 22 sierpnia 2018 r., wniosku o ponowne rozpatrzenie z dnia 25 kwietnia 2019 r., pism z dnia 28 czerwca 2019 r. oraz 15 lipca 2019 r.), a także pełną analizę stanu faktycznego i prawnego sprawy, co pozwoliło na odniesienie się do niego jak poniżej.

Na samym początku wskazać należy, iż instytucja zarządzająca jest samoistnym organem administracji publicznej, który przygotowuje program operacyjny, zarządza nim oraz nadzoruje jego realizację. Zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a) ufp organem pierwszej instancji właściwym do wydawania decyzji w odniesieniu do należności, o których mowa w art. 60 pkt 6 ufp, jest w przypadku płatności w ramach programów finansowanych ze środków europejskich organ pełniący funkcję instytucji zarządzającej. Zgodnie bowiem z art. 25 ust. 1 uzppr, za prawidłową realizację programu operacyjnego odpowiada instytucja zarządzająca, którą w przypadku RPO WZ jest Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego. Zapisy uzppr dają IZ RPO WZ możliwość udzielania ulg w spłacie należności pieniężnych o charakterze niepodatkowych należności publicznoprawnych. Przez pojęcie niepodatkowych należności budżetowych o charakterze publicznoprawnym należy rozumieć takie należności, które nie są podatkami i opłatami, a stanowią dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych. Ich podstawą są przepisy prawa powszechnie obowiązującego, a cechą charakterystyczną podporządkowanie, w granicach wyznaczonych prawem objętych nimi jednostek, organom wyposażonym we władztwo publiczne. Zgodnie z art. 60 pkt 6 ufp do powyżej zdefiniowanych należności budżetowych należą m.in. należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich oraz inne należności związane z realizacją projektów finansowanych z udziałem tych środków, a także odsetki od tych środków i od tych należności.

Kwestie ulg w spłacie zobowiązań z tytułu zwrotu środków w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich zostały natomiast uregulowane w ufp. Zapisy tejże ustawy dają IZ RPO WZ, w stosunku do należności pieniężnych o charakterze niepodatkowych należności publicznoprawnych, na wniosek zobowiązanego, możliwość umorzenia tych należności w części, odroczenia terminu spłaty całości albo części należności lub rozłożenia na raty płatność całości albo części należności – w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego (art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b) ufp). W przypadku, gdy zaś zobowiązany wnosi o umorzenie należności w całości, winna zostać spełniona przesłanka ważnego interesu zobowiązanego lub interesu publicznego (art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a) ufp).

Wskazać należy, iż kształt cytowanej wyżej regulacji prawnej został nadany ustawą z dnia 10 lutego 2017 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 659), która weszła w życie z dniem 28 kwietnia 2017 r. Wcześniej przepisy ufp nie zawierały przesłanek do udzielania ulg w spłacie należności stanowiących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym. Tym samym na podstawie odesłania zawartego w art. 67 ufp stosowano odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201 t.j. ze zm., dalej: op) w tym jej art. 67a § 1, zgodnie z którym, właściwy organ może udzielić zobowiązanemu ulg w spłacie zobowiązań stanowiących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym.

Z uwagi na powyższe, w przypadku złożenia przez P. A. J. wniosku o udzielenie ulgi co do całości należności wraz z odsetkami, aktualnymi pozostaną rozważania poczynione odnośnie przesłanek

zawartych w art. 67a § 1 op, tj. ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny, gdyż są one tożsame z przesłankami zawartymi w znowelizowanym art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp. Jest to o tyle istotne, iż przywołane sformułowania, nie mają stałego zakresu treści i jako swoiste klauzule generalne, odsyłające do ocen pozaprawnych, wymagają ich uściślenia poprzez orzecznictwo sądów administracyjnych, które z tej przyczyny nabiera znaczenia szczególnego. Jednakże, ze względu na fakt, iż sądy administracyjne, na tle nowego brzmienia art. 64 ust. 1 ufp, nie wypracowały jeszcze mogącego mieć istotne znaczenie orzecznictwa i to zarówno w odniesieniu do wymienionych przesłanek udzielania ulgi czy też w odniesieniu do samego charakteru decyzji administracyjnej udzielającej czy odmawiającej jej udzielania, zasadnym jest posługiwanie się orzecznictwem sądów stworzonym jeszcze na kanwie art. 67a § 1 op. Należy jeszcze dodać, iż na podstawie odesłania zawartego w art. 67 ufp, do spraw dotyczących należności, o których mowa w art. 60 ufp, nieuregulowanych tą ustawą stosuje się m.in. przepisy kpa.

Zauważyć też trzeba, iż postępowanie w sprawie udzielenia ulgi zostało wszczęte wskutek złożonego przez Beneficjenta wniosku, zatem taki wniosek powinien być uzasadniony. Nadto poza treścią żądania wnioskodawca zobowiązany jest wskazać okoliczności, które jego zdaniem uzasadniają udzielenie przedmiotowej ulgi. Powyższe oznacza, że oczekując określonego, korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, Strona postępowania winna, działając we własnym interesie, przedstawić organowi dowody stanowiące uzasadnienie żądania. Zatem inicjatywa dowodowa i obowiązek wykazania okoliczności uzasadniających złożony wniosek o zastosowanie ulgi obciąża Stronę postępowania. Organ nie może się jednak ograniczyć jedynie do analizy podniesionych przez Stronę we wniosku argumentów (wyrok NSA z dnia 28 października 2003 r., sygn. akt SA/Bd 1830/03). Na organie ciąży obowiązek ustalenia wszystkich istotnych okoliczności faktycznych, w tym również przesłanek zastosowania ulg w spłacie (art. 7 kpa). Zgodnie z unormowaną ww. zasadą prawdy obiektywnej organy administracji publicznej podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Zgodnie z tą zasadą organ prowadzący postępowanie ma obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy kpa (wyrok NSA z dnia 23 lutego 2017 r. I OSK 790/15). Obowiązki organu prowadzącego postępowanie, które wynikają z ww. zasady, odnoszą się w pełnym zakresie do omawianych decyzji uznaniowych, gdyż uprawnienie organu do wydawania takich decyzji nie zwalnia tegoż organu z obowiązku zgromadzenia i wszechstronnego zbadania materiału dowodowego i wydania decyzji o treści przekonywującej pod względem prawnym i faktycznym (wyrok NSA w Warszawie z dnia 19 marca 1981 r., sygn. akt SA 234/81). Organ administracji, działając w ramach uznania administracyjnego, powinien dokładnie zbadać wszystkie okoliczności faktyczne, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy – art. 77 kpa (wyrok NSA w Warszawie z dnia 21 lipca 1998 r., sygn. akt II SA 506/98). Tym samym organ winien wszechstronnie i w sposób wyczerpujący przeprowadzić analizę materiału dowodowego, dotyczącego sytuacji Wnioskodawcy i dokonać oceny czy w rozpatrywanej sprawie zachodzą przesłanki, których wystąpienie uzasadniałoby udzielenie ulgi. Podkreślić bowiem należy, iż udzielenie ulgi w spłacie należności nie stanowi przywileju samego w sobie. Jest to forma pomocy udzielonej przez państwo po to, by poprzez niestosowanie zasady (egzekwowania należności) nie doprowadzić do skutków niepożądanych (wyrok NSA z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. akt I FSK 1026/2006).

Mając na uwadze informacje zebrane w niniejszym postępowaniu administracyjnym, w tym treść oraz uzasadnienie złożonego przez Beneficjenta wniosku o ulgę w spłacie, uzupełnionego pismem z dnia 15 lipca 2019 r., a także ustalenia poczynione z urzędu, IZ RPO WZ dokonała zbadania czy w przedmiotowej sprawie zaistniały przesłanki wskazane w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b) ufp, tj. "ważny interes podatnika" lub "interes publiczny". Konkretyzacja tych pojęć jak wskazał m.in. WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 12 czerwca 2018 r. sygn. akt I SA/Bd 223/18, jest dokonywana na tle stanu faktycznego indywidualnej sprawy. Pojęcia te stanowią zatem klauzule generalne. Cechą immanentną klauzul generalnych jest to, że odsyłają do ocen. O istnieniu ważnego interesu podatnika decydują kryteria zobiektywizowane. W szczególności niezbędne jest ustalenie sytuacji majątkowej Wnioskodawcy, skutków ekonomicznych, jakie wystąpią w wyniku realizacji zobowiązania. Interes zobowiązanego musi być na tyle istotny, aby jego pominięcie powodowało dla niego wyraźnie dostrzegalne negatywne skutki.

Odnosząc się w tym miejscu do przywołanych wyżej przesłanek, wskazać należy iż wymienione jako pierwsze pojęcie ważnego interesu zobowiązanego wymaga zaistnienia takich zdarzeń, na które sam wymieniony nie mógł mieć wpływu, nawet przy dołożeniu nadzwyczajnej staranności. Ważny interes zobowiązanego zatem to sytuacja, w której z powodów nadzwyczajnych czy losowych

wymieniony nie jest w stanie uregulować istniejących wobec niego należności. Zdarzeniem losowym będzie np. zaistniałe, niespodziewane zdarzenie, niezależne od woli zobowiązanego, które może spowodować, że ten znalazł się w trudnej sytuacji materialnej, niepozwalającej mu na zapłatę należności (tak, WSA w Szczecinie w wyroku z dnia 16 stycznia 2003 r., sygn. akt SA/Sz 945/01). Tożsame stanowisko odnaleźć można w wyroku WSA w Lublinie z dnia 15 marca 2013 r. (sygn. akt I SA/Lu 612/12), zgodnie z którym ważnego interesu zobowiązanego, będącego jedną z przesłanek udzielenia ulgi nie można utożsamiać z subiektywnym przekonaniem wymienionego o potrzebie umorzenia należności. Przeciwnie, przez ważny interes zobowiązanego należy rozumieć nadzwyczajne względy, które mogłyby zachwiać podstawami jego egzystencji. Przywołane rozważania potwierdził NSA, który w wyroku z dnia 18 kwietnia 2012 r. (sygn. akt II FSK 2118/10) wskazał, że ogólną dyrektywą interpretacyjną przy wykładni pojęcia "ważnego interesu" powinno być uznanie wyjątkowości instytucji przyznawania wszelkich ulg w spłacie zobowiązań. Rozwijając powyższe stwierdzono, że chodzi o sytuacje wyjątkowe, losowe, niezależne od działań zobowiązanego takie jak np. klęska żywiołowa czy nagła ciężka choroba. Inne rozumienie omawianego pojęcia doprowadziłoby do uznania, że każdy zobowiązany znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej spełniałby przesłanki do uzyskania ulg w spłacie ciążących na nim należności. W orzecznictwie sądów administracyjnych podnosi się jednak również, że pojęcia ważnego interesu nie można ograniczać tylko i wyłącznie do sytuacji nadzwyczajnych, czy też zdarzeń losowych uniemożliwiających uregulowanie należności, gdyż pojęcie to funkcjonuje w szerszym znaczeniu, uwzględniającym nie tylko sytuacje nadzwyczajne, ale również normalną sytuację ekonomiczną zobowiązanego (wyrok WSA w Krakowie z dnia 29 maja 2013 r. sygn. akt I SA/Kr 447/13).

Natomiast druga przesłanka zawarta w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a upf, tj. wystąpienie pojęcia interesu publicznego, nie ma stałego zakresu treści, lecz jest to zespół ogólnie zarysowanych celów, które należy wziąć pod uwagę w procesie stosowania prawa i zawsze należy odnieść go do indywidualnej sytuacji wnioskodawcy występującego z wnioskiem o umorzenie należności. Brak możliwości jednoznacznego zdefiniowania omawianego sformułowania powoduje tym samym, że w każdym z indywidualnych przypadków jego znaczenie może uwzględniać różne aspekty takich wartości jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie do organów władzy, równość traktowania podmiotów będących w podobnej sytuacji, czy realizację zobowiązań. Orzecznictwo administracyjne wypracowało zatem jednolity pogląd definiujący pojęcie interesu publicznego rozumianego jako dyrektywa postępowania nakazująca respektowanie przywołanych wyżej wartości jako wspólnych dla całego społeczeństwa (tak, WSA w Warszawie z dnia 29 maja 2006 r., sygn. akt. III SA/Wa 1964/05). Ponadto, wskazać należy, że zgodnie ze stanowiskiem zawartym w wyroku WSA w Szczecinie z dnia 4 września 2012 r. (sygn. akt I SA/Sz 217/13) mimo, iż w interesie publicznym jest, aby wszyscy zobowiązani wywiązywali się z obowiązku zapłaty należności, to jednak przez omawiane sformułowanie należy rozumieć nie tylko potrzebę zapewnienia maksymalnych środków po stronie dochodów w budżecie państwa, ale też jako ograniczenie jego ewentualnych wydatków ponoszonych przykładowo na zasiłki dla bezrobotnych czy szeroko rozumianą pomoc społeczną.

Z uwagi na fakt, że Strona wraz ze złożeniem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz jego uzupełnieniem pismem z dnia 15 lipca 2019 r., nie przedstawiła żadnych dodatkowych dokumentów dotyczących kwestii finansowej Wnioskodawczyni, organ ponownie przeanalizował sytuację ekonomiczną P. A. J. w oparciu o wyjaśnienia i dokumenty złożone na etapie wnioskowania o ulgę pismem z dnia 22 sierpnia 2018 r. Powyższe ma istotne znaczenie w kwestii badania wystąpienia pierwszej z przesłanek, tj. ważnego interesu zobowiązanego.

Na podstawie dokumentacji przedłożonej przez P. A. J. oraz złożonych przez nią wyjaśnień IZ RPO WZ ustaliła, iż w związku z ustaniem od dnia 14 sierpnia 2018 r. zatrudnienia w M. Spółka Jawna oraz nieosiąganiem zysków przez spółki kapitałowe, w których posiada udziały, Strona nie osiąga aktualnie żadnych dochodów. P. A. J. wskazała, iż podtrzymuje swoje oświadczenie, że dochód z lat 2015-2016 w kwocie (...) zł był systematycznie wydatkowany na miesięczne zobowiązania. Wnioskodawczyni, zgodnie z oświadczeniem zawartym w piśmie z dnia 22 sierpnia 2018 r., nie posiada przy tym żadnych oszczędności pieniężnych, a jej jedynym źródłem utrzymania jest wsparcie udzielane przez najbliższą rodzinę, przy czym Strona nie wskazuje wysokości tej pomocy. Jedynym posiadaniem przez P. A. J. majątkiem jest lokal mieszkalny położony w W. przy ul. S. o powierzchni 44 m² (dokument potwierdzający prawo własności lokalu – akt notarialny z dnia 22 maja 2009 r. Repertorium A nr (...)). Nieruchomość jest obciążona hipoteką, bowiem została zakupiona w związku z zawarciem w dniu 18 lutego 2008 r. z bankiem BRE Bank Spółka Akcyjna (obecnie mBank S.A.) umowy kredytowej nr (...).

- Ustalono, iż miesięczne wydatki Wnioskodawczyni nie przekraczają kwoty (...) zł, która obejmuje:
- ratę kredytu mieszkaniowego w wysokości około (...) zł (na dzień 21 sierpnia 2018 r. do spłaty pozostało (...) zł ((...))CHF),

- koszty utrzymania w wysokości około (...)zł,
- ratę wynikającą z układu ratalnego zawartego z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych w wysokości około (...)zł (na dzień 21 sierpnia 2018 r. do spłaty pozostało (...)zł),
- czynsz mieszkaniowy wraz z opłatami licznikowymi w wysokości około (...)zł,
- składkę na ubezpieczenie zdrowotne w wysokości (...)zł (obligatoryjną dla wspólników spółki jawnej).

Wnioskodawczyni posiada także zawartą z BRE Bank Spółka Akcyjna (obecnie mBank S.A.) w dniu 19 stycznia 2010 r. umowę nr (...) odnawialnego kredytu konsumpcyjnego, która jest co roku automatycznie odnawialna.

Mimo, że przedstawiona dokumentacja oraz oświadczenia Wnioskodawczyni wskazują na brak dochodów, wobec ustaleń dokonanych przez IZ RPO WZ, na podstawie wydruku wyciągu bankowego obejmującego okres od dnia 2 sierpnia 2017 r. do dnia 30 września 2017 r. (przedstawionego IZ RPO WZ pismem z dnia 26 października 2017 r.), Strona otrzymała od spółek kapitałowych, w których posiada udziały, tj. M. Spółka Jawna oraz B. Sp. z o.o., środki pieniężne w łącznej wysokości (...) zł:

- uznanie z dnia 17 sierpnia 2017 r. w wysokości (...) zł,
- uznanie z dnia 6 września 2017 r. w wysokości (...) zł,
- uznanie z dnia 11 września 2017 r. w wysokości (...) zł.

P. A. J. ww. wyciąg przekazała IZ RPO WZ pismem z dnia 26 października 2017 r. jako dowód w odrębnym postępowaniu administracyjnym, zakończonym w dniu 30 maja 2018 r. decyzją administracyjną nr WWRPO/9/W/2018. IZ RPO WZ podczas analizy danych finansowych wzięła pod uwagę ww. informacje, bowiem do powyższych wpłat Strona odniosła się także we wniosku o ulgę z dnia 22 sierpnia 2018 r. We wskazanym piśmie, na str. 3 Strona wyjaśniła, iż wymienione wpłaty nie mogły być poczytywane jako jej dochód, bowiem jak wykazywała ww. spółki kapitałowe przynosiły straty, a przekazane środki finansowe służyły pokryciu ich bieżących zobowiązań związanych z prowadzoną przez nie działalnością. Ponadto, Strona wskazała, że w trakcie funkcjonowania B. Sp. z o.o. dokonywała przelewów nieznacznych kwot z jej rachunku bankowego na swoje konto osobiste tytułem zwrotu kosztów inwestycyjnych, które to środki służyły spłacie zobowiązań wynikających z bieżącej działalności spółek prowadzonych przez wymienioną. IZ RPO WZ po ponownym rozpatrzeniu sprawy w pełni podtrzymuje stanowisko zawarte w decyzji administracyjnej z dnia 29 marca 2019 r. nr WWRPO/8/W/2019, iż niezrozumiałym jest ponoszenie kosztów, w związku z funkcjonowaniem M. Spółka Jawna oraz B. Sp. z o.o. ze środków zgromadzonych na rachunku osobistym Wnioskodawczyni, a następnie uzupełnianie ich ze środków finansowych znajdujących się na rachunkach bankowych przywołanych spółek kapitałowych. Wbrew twierdzeniom Strony takie wpłaty mogą być poczytywane jako źródło dochodu. Fakt, że omawiane spółki kapitałowe generują głównie koszty nie może bowiem prowadzić do automatycznego wniosku, iż naturalnym jest pokrywanie ich zobowiązań z majątku osobistego Wymienionej a następnie jego uzupełnianie środkami finansowymi zgromadzonymi na rachunkach bankowych prowadzonych dla tych spółek. O ile bowiem Wnioskodawczyni wykazała, że Spółka w latach 2015 – 2017 przynosiła straty, a B. Sp. z o.o. w roku 2017 osiągnęła wprawdzie zysk, ale został on w głównej mierze przeznaczony na pokrycie straty z roku poprzedniego, tj. 2016, o tyle w żaden sposób nie udokumentowała opisywanej przez nią sytuacji, tj. okoliczności, iż otrzymywane przez nią wpłaty stanowiły zwrot środków finansowych wydatkowanych uprzednio przez wymienioną celem zaspokojenia istniejących zobowiązań przywołanych spółek kapitałowych. Ponadto Wnioskodawczyni nie przedstawiła innych wyciągów bankowych, poza wyciągami dotyczącymi historii kredytowych i informacją o stanie rachunku bankowego z dnia 24 sierpnia 2018 r. Wskazać należy, iż w dniu 8 września 2017 r. na rachunku bankowym Strony odnotowano uznanie w kwocie (...) zł z rachunku bankowego prowadzonego wspólnie dla P. A. J. oraz T. J., a który to wpływ, jak również istnienie wskazanego rachunku nie zostało udokumentowane. Zatem w toku niniejszego postępowania administracyjnego IZ RPO WZ ponownie doszła do wniosku, iż powstały wątpliwości co do wiarygodności przedstawionego oświadczenia o braku dostępnych środków finansowych i braku jakiegokolwiek dochodu. Po ponownej weryfikacji dokumentacji finansowej IZ RPO WZ potwierdziła także swoje ustalenia wskazane w decyzji administracyjnej nr WWRPO/8/W/2019 z dnia 29 marca 2019 r., że informacja dotycząca wysokości wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę zawartej z M. Spółka Jawna nie zgadza się z zaświadczeniem z dnia 24 grudnia 2017 r. wystawionym przez pracodawcę. Zgodnie bowiem z oświadczeniem Wnioskodawczyni zawartym w jej piśmie z dnia 26 października 2017 r., wynagrodzenie netto wynosiło (...) zł, podczas gdy z przywołanego wyżej dokumentu wynika, iż wynagrodzenie wynosiło (...) zł. Należy jednak zaznaczyć, że daty oświadczenia i dokumentu się różnią, natomiast Strona nie złożyła w tym zakresie żadnych wyjaśnień. IZ RPO WZ analizując dokumentację doszła również do tożsamego wniosku jeżeli chodzi o wiarygodność faktu udokumentowania ustania zatrudnienia P. A. J. w ww. spółce. Wnioskodawczyni przedstawiła

formularz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (dalej: ZUS) ZWUA dotyczący wyrejestrowania z ubezpieczeń, nie przedstawiła natomiast świadectwa pracy, w którym zawarte są m.in. dane o przyczynach ustania stosunku pracy. Tym sposobem, przy braku stosownych wyjaśnień Strony w tym zakresie, IZ RPO WZ nie posiada informacji odnośnie tego czy omawiana umowa o pracę została rozwiązana za porozumieniem stron czy na skutek jej wypowiedzenia bądź to przez pracownika bądź jego pracodawcę. Powyższe jest o tyle istotne, gdyż wskazana wyżej informacja pozwoliłaby IZ RPO WZ stwierdzić, czy powodem deklarowanej trudnej sytuacji finansowej A. J. jest fakt, iż to pracodawca dokonał stosownego wypowiedzenia co z kolei powodowałoby, iż Strona z przyczyn niezależnych została pozbawiona źródła dochodu czy też Wymieniona świadomie zrezygnowała z zatrudnienia celem wzmocnienia swojej argumentacji przedłożonej wraz z wnioskiem o udzielenie ulgi z dnia 14 sierpnia 2018 r. tym bardziej, że jest ona współnikiem Spółki, w której była zatrudniona.

Jeżeli chodzi o sytuację finansową spółki B. Sp. z o.o. to Strona nie przedstawiła dodatkowych dokumentów, które pozwoliłyby na wskazanie dochodu z jej działalności. Jak IZ RPO WZ podnosiła już w decyzji administracyjnej nr WWRPO/8/W/2019 z dnia 29 marca 2019 r., możliwym jest że wskazana spółka na dzień dzisiejszy nie znajduje się już w fazie tworzenia i może osiągać zysk, zwłaszcza że od dnia przekazania dokumentacji minął już ponad rok. Zgodnie z oświadczeniem Pani A. J. ujętym w piśmie z dnia 26 października 2017 r., na tamten czas spółka była na etapie tworzenia, z powodu czego nie przynosiła zysków. Zgodnie z uchwałą Nr 2/2018 z dnia 30 czerwca 2018 r. zysk netto za rok obrotowy od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. w wysokości (...) zł został przeznaczony na pokrycie straty z roku poprzedniego, która wynosiła (...) zł, a nadwyżka w wysokości (...) zł ((...)zł - (...)zł) została przeznaczona na kapitał zapasowy, którego głównym przeznaczeniem jest pokrycie ewentualnych przyszłych strat. Strona nie uzyskała dochodu z tytułu funkcjonowania Spółki, w związku z podjęciem rozstrzygnięcia o niewypłaceniu dywidendy za okres 2017 r.

IZ RPO WZ rozważyła również kolejny argument wskazywany przez Stronę, która w przytoczonym uzupełnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 15 lipca 2019 r., przedstawiając obszerną dokumentację, szczegółowo odniosła się do zakończenia swojej działalności w spółce S.Sp. z o.o., rezygnacji z pełnienia funkcji Prezesa Zarządu spółki, etapu dotyczącego konfliktu z Panem J. N. oraz szeregu zdarzeń, które były przyczyną zakończenia działalności spółki. Powyższe okoliczności doprowadziły do powstania nieprawidłowości, w związku z naruszeniem zasady trwałości w projekcie, a następnie do wydania w dniu 13 listopada 2014 r. przez IZ RPO WZ decyzji administracyjnej nr WWRPO/49/W/2014 orzekającej zwrot środków otrzymanych w ramach RPO WZ 2007-2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-016/10-00 zawartej w Szczecinie w dniu 5 marca 2012 r. na realizację projektu pn. „Uruchomienie pierwszego w Polsce salonu florystycznego połączonego z kawiarnią Tiffany Flowers & Cafe” w kwocie 298 811,55 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych. Strona zaznaczyła, iż dopóki reprezentowała spółkę S. Sp. z o.o., na bieżąco wywiązywała się ze zobowiązań wynikających z zawartej umowy o dofinansowanie, a prawidłowe wydatkowanie środków zostało potwierdzone dwiema kontrolami projektu przeprowadzonymi przez IZ RPO WZ. Dalej P. A. J. dodała, iż przez okres 3 lat od momentu otwarcia lokalu będącego przedmiotem umowy o dofinansowanie, prowadziła spółkę nie pobierając żadnego wynagrodzenia, poświęcając się, by móc spełnić warunki umowy o dofinansowanie i w aspekcie utworzenia oraz utrzymania usług opisanych we wniosku o dofinansowanie, osiągnęła dla spółki sukces. Odnosząc się do podniesionych wyjaśnień Strony wskazania wymaga, iż przedmiotem niniejszej decyzji jest zbadanie czy w sprawie zaistniały przesłanki uzasadniające udzielenie ulgi, o którą wniosła P.A.J., a nie badanie wystąpienia przyczyn uzasadniających zwrot czy odpowiedzialność wnioskodawczyni za zobowiązania spółki. W związku z brakiem zwrotu środków oraz bezskuteczną egzekucją z majątku S. Sp. z o. o. IZ RPO WZ decyzją administracyjną nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. orzekła o odpowiedzialności Członka Zarządu – P. A.J. za zobowiązania spółki, a następnie ww. decyzję utrzymano w całości w mocy decyzją administracyjną nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 2 stycznia 2017 r. Przytoczone decyzje administracyjne zostały poddane kontroli WSA. W wyniku przeprowadzonego postępowania sądownoadministracyjnego WSA wyrokiem z dnia 6 września 2017 r. (sygn. akt I SA/Sz 240/17) oddalił skargę na decyzję administracyjną nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r. przyznając rację IZ RPO WZ. Obecnie sprawa ze skargi kasacyjnej P. A.J. oczekuje na rozstrzygnięcie przed NSA. Wobec powyższego istotnym jest, iż ocena zasadności działań IZ RPO WZ i słuszności kierowania egzekucji wobec majątku już byłej Pani Prezes Zarządu S. Sp. z o.o. zostanie oceniona przez sąd. Nie jest to przedmiot postępowania ulgowego, a takie wyjaśnienia i fakty przedstawiane przez Stronę nie mają wpływu na niniejsze postępowanie, które jest postępowaniem odrębnym od przywołanych powyżej. Należy jednak zaznaczyć, że P. A. J. prowadząc sprawy ww. spółki kapitałowej zrealizowała projekt niezgodnie z umową o dofinansowanie i naruszając procedury wydatkowania środków publicznych zawarte w art. 184 ufp, przyczyniła się tym

samym do sytuacji w jakiej się znalazła. Beneficjent niewywiązujący się z warunków zawartej umowy dofinansowanie musi liczyć się z koniecznością zwrotu otrzymanego dofinansowania. Ponadto wskazania wymaga, iż wszystkie decyzje podejmowane w ramach prowadzonej działalności gospodarczej obciążają przedsiębiorcę (wyrok WSA w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r. sygn. akt I SA/Kr 1457/15). Powyższe twierdzenie odnieść należy również do członków zarządu spółek kapitałowych w tym spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, którzy pod pewnymi warunkami ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bezpośrednio swoim majątkiem.

IZ RPO WZ badając wystąpienie przesłanki ważnego interesu zobowiązanego w tym miejscu odnieść się do społecznego aspektu podniesionego przez Stronę. P. A. J. zarówno we wniosku z dnia z dnia 22 sierpnia 2018 r. jak i w piśmie z 15 lipca 2019 r. wskazała, iż w spłacie zobowiązań pomaga jej rodzina, a długoletnia zła sytuacja finansowa nadwyrężyła jej stosunki rodzinne jak i z najbliższym otoczeniem. Strona odniosła się do swojej prywatnej sytuacji życiowej wskazując, iż planuje założyć rodzinę i mieć dziecko, a niemożliwym jest planowanie i realizacja tak strategicznych decyzji życiowych będąc bankrutem z tak ogromnym zadłużeniem. Ponadto, kontynuowanie dalszej kariery zawodowej będzie przekreślone, gdyż nikt nie zatrudni osoby, która jest obciążona długami, bo nie będzie to świadczyć na jej korzyść. Całokształt opisanej wyżej niekorzystnej sytuacji może w niedalekiej przyszłości wyrzucić negatywne piętno na psychice Wnioskodawczynie bowiem już obecnie została pozbawiona pozytywnego nastawienia i chęci do życia gdyż w jej opinii spotkała ją wielka niesprawiedliwość, którą odczuwa każdego dnia. Z wyjaśnień Wnioskodawczynie wynika, iż powstałe trudności finansowe wpłynęły na jej codzienne życie, co niewątpliwie jest obciążeniem psychicznym. W tym miejscu należy wskazać, co również podkreślano w zaskarżonej decyzji administracyjnej, że obecny stan zdrowia Strony jak również istniejące wobec Województwa Zachodniopomorskiego zadłużenie nie jest jednoznaczne z tym, że wymieniona nie będzie mogła podjąć zatrudnienia w przyszłości, a co za tym idzie nie zacznie uzyskiwać dochodu. Nie można przerzucać odpowiedzialności za zaistniałą sytuację finansową czy rodzinną Strony na IZ RPO WZ, a przywołana okoliczność nie zawsze musi być przesłanką gwarantującą jej pozytywne rozpatrzenie wniosku o udzielenie ulgi. IZ RPO WZ nie może wziąć odpowiedzialności za sytuację bytową Wnioskodawczynie, ani za jej kondycję psychiczną, czy możliwości w znalezieniu nowej pracy. Strona jest osobą dorosłą i odpowiada za swoje decyzje oraz za swoje relacje z otaczającym ją światem tak i jak każda inna osoba cywilna, musi się liczyć także z ich konsekwencjami.

Podsumowując kwestię wystąpienia ważnego interesu zobowiązanego IZ RPO WZ wzięła pod uwagę całość zaistniałych okoliczności i wyjaśnienia Strony. Istotnym jest, iż o ważnym interesie zobowiązanego nie może decydować subiektywne przekonanie o zasadności przyznania ulgi. Wtedy bowiem trzeba by przyjąć, że interes każdego wnioskodawcy jest ważny i każdemu należałoby umarzać należności publicznoprawne, co przekreślałoby wyjątkowy charakter instytucji ulg w spłacie zobowiązań publicznoprawnych i podważałoby konstytucyjną zasadę powszechnego obowiązku ponoszenia ciężarów publicznych. W przedmiotowej sprawie nie powstała taka nadzwyczajna sytuacja, na którą Wnioskodawczynie nie miała wpływu jak np. klęska żywiołowa. Jednakże mając na uwadze aktualne orzecznictwo sądów administracyjnych, pojęcia ważnego interesu nie można ograniczać tylko i wyłącznie do sytuacji nadzwyczajnych, czy też zdarzeń losowych uniemożliwiających uregulowanie należności, gdyż pojęcie to funkcjonuje w szerszym znaczeniu, uwzględniającym nie tylko sytuacje nadzwyczajne, ale również normalną sytuację ekonomiczną zobowiązanego (tak m.in. WSA w Krakowie w wyroku z dnia 29 maja 2013 r. sygn. akt I SA/Kr 447/13). Mając jednak na względzie wszystkie powyższe informacje przekazane przez Stronę można wyciągnąć wniosek, iż w przedmiotowej sprawie ważny interes zobowiązanej wystąpił, bowiem P.A. J. niewątpliwie jest w bardzo trudnej sytuacji bytowo – finansowej. Z przedstawionych dokumentów wynika, że nie posiada oszczędności i nie otrzymuje dochodu z działalności spółek w których posiada udziały. Ponadto obecnie jest bezrobotna, a w utrzymaniu i spłacie długów pomaga jej rodzina. IZ RPO WZ stwierdziła powyższe na podstawie dokumentacji i wyjaśnień, którą przedstawiła Strona. Co istotne, analizy finansowej należy dokonać w perspektywie stanu, w którym podejmowane jest rozstrzygnięcie w przedmiocie ulgi w spłacie, IZ RPO WZ poddaje jednak w wątpliwość, co zostało już wcześniej omówione, czy złożona dokumentacja określająca sytuację finansową Strony jest pełna. Ponadto należy podkreślić, iż zaistnienie ważnego interesu podatnika nie przesądza jednak o pozytywnym rozpatrzeniu wniosku.

W tym miejscu wskazania wymaga, iż analiza materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy oraz uzasadnienie zaistniałych w sprawie okoliczności przedstawionych przez Stronę, pozwala na stwierdzenie, iż w przypadku P. A. J. nie wystąpiły okoliczności, które kwalifikują się do uznania ich jako ważny interes o charakterze publicznym, a zatem druga przesłanka określona w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a. Wnioskodawczynie nie wskazywała ważnego interesu publicznego w udzieleniu ulgi ani nie wykazała, a przez to nie uwiarygodniła w wystarczający sposób, iż umorzenie przypadających do

zwrotu należności wraz z odsetkami leży w interesie publicznym. Pojęcie „interesu publicznego” jak już wskazywano wcześniej posiada szeroką treść z uwagi na różnorodne aspekty funkcjonowania społeczeństwa, państwa i samorządu terytorialnego związane z poborem środków pieniężnych. Pierwszoplanowe znaczenie ma jednak społeczne oczekiwanie wypełnienia obowiązku ponoszenia obciążeń finansowych o charakterze publicznoprawnym. Interesu publicznego nie można bowiem oderwać od finansowego (fiskalnego) aspektu funkcjonowania Skarbu Państwa. Na gruncie przedmiotowej sprawy istotne znaczenie ma fakt m.in. iż IZ RPO WZ posiada obowiązki wobec Unii Europejskiej w zakresie zapewnienia prawidłowego wydatkowania środków unijnych i zapewnienia, aby nieprawidłowo wykorzystane środki w ramach realizowanych projektów zostały zwrócone do budżetu Unii Europejskiej. Nie jest zatem rolą IZ RPO WZ, aby rezygnować z należności publicznoprawnych w celu nie pogarszania sytuacji majątkowej przedsiębiorców, których niepowodzenia nie mogą być przerzucane na instytucje zarządzające środkami publicznymi, a taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Udzielanie ulgi kosztem środków publicznoprawnych nie ma żadnego usprawiedliwienia z punktu widzenia w szczególności interesu publicznego.

Decyzja o udzieleniu ulgi w spłacie należności publicznoprawnych ma charakter uznaniowy, co wynika z użytego przez ustawodawcę sformułowania „organ może” (art. 64 ust. 1 ufp) na wniosek zobowiązanego udzielić ulgi w spłacie należności, o których mowa – w analizowanym przypadku – ulgi w postaci umorzenia całości należności głównej wraz z odsetkami. Z uznaniowym charakterem decyzji związane jest pozostawienie organowi swobody wyboru określonego rozwiązania co ma miejsce dopiero w przypadku stwierdzenia, że w sprawie występuje któraś przesłanka udzielenia ulgi w spłacie (wyrok NSA z dnia 8 marca 2017 r., sygn. akt II FSK 427/15). Zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 2 marca 2016 r., sygn. akt II FSK 2474/15, w postępowaniu w przedmiocie tego typu ulgi wyróżnić należy dwa etapy. W pierwszym organ powinien ocenić, czy w danej sprawie zaszła choćby jedna z dwóch ww. przesłanek ulgi, a w razie stwierdzenia, że taka nie zaszła, powinien odmówić zastosowania ulgi. Decyzja w tym zakresie, tj. ustalenia materialnoprawnej przesłanki zastosowania ulgi, nie ma charakteru uznaniowego, lecz związany. Drugi etap aktualizuje się wtedy, gdy organ uzna istnienie przesłanki, a polega on na wykazaniu, dlaczego w tej sprawie, pomimo istnienia przesłanki, ulga nie zostaje przyznana. Tylko ten właśnie drugi etap cechuje się uznaniowością, co jednak nie oznacza dowolności. Decyzje w przedmiocie ulg jako decyzje uznaniowe podlegają kontroli sądu administracyjnego w ograniczonym zakresie. Sądową kontrolą nie jest objęte rozstrzygnięcie będące wynikiem dokonanej przez organ wyboru. Sądy administracyjne nie są bowiem uprawnione do badania merytorycznej zasadności (celowości) decyzji uznaniowej. Takie rozstrzygnięcie należy wyłącznie do organów administracyjnych. Decyzja uznaniowa w pełnym zakresie podlega natomiast badaniu co do jej zgodności z przepisami proceduralnymi i ocenie czy organ prawidłowo zgromadził materiał dowodowy, czy wyciągnięte wnioski w zakresie merytorycznym decyzji o odmowie umorzenia zaległości podatkowych mają swoje uzasadnienie w zebranych w sprawie materiale dowodowym oraz, czy dokonana ocena mieści się w ustawowych granicach, zaś wyciągnięte wnioski są logiczne i poprawne (zob. wyrok NSA z 7 lutego 2001 r., sygn. akt I SA/Gd 1507/00; wyrok NSA z 15 lipca 2008 r., sygn. akt II FSK 660/07; wyrok NSA z 16 lipca 2013 r., sygn. akt I FSK 2148/11).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy IZ RPO WZ wskazuje co następuje. Nie kwestionując trudnej sytuacji bytowo – finansowej Strony, odwołując się do uznaniowości decyzji o udzieleniu ulgi bądź odmowie udzielenia ulgi IZ RPO WZ stwierdza, iż brak środków na jednorazową spłatę należności oraz aktualne trudności w jej spłacie nie mogą przesądzić o konieczności umorzenia należności, która jest najdalej idącą formą ulgi. Jak wskazuje się w orzecznictwie sądów administracyjnych umorzenie należności publicznoprawnej jest rozwiązaniem nadzwyczajnym i może nastąpić jedynie incydentalnie, w wyjątkowych okolicznościach. W przeciwnym wypadku umorzenie stanowiłoby przyzwolenie na naganne, wykraczające poza normy prawne zachowanie i w powszechnym odczuciu powodowałoby przekonanie o możliwości lekceważenia nakazów i zakazów prawnych (wyrok WSA w Opolu z dnia 7 sierpnia 2019 r. sygn. akt I SA/Op 140/19). Prawo domagania się zapłaty należności istnieje do czasu ich przedawnienia i IZ RPO WZ nie może z góry założyć, że do tego terminu sytuacja P. A. J. nie ulegnie poprawie w stopniu umożliwiającym ich uregulowanie. Ma to o tyle istotne znaczenie, że Strona nadal jest osobą w wieku aktywności zawodowej i ma bogate doświadczenie zawodowe oraz możliwości podjęcia zatrudnienia w przyszłości. Ponadto Strona na bieżąco spłaca kredyt hipoteczny i zaległości wobec ZUS, posiada również kredyt odnawialny. Spłata prywatnych zobowiązań, mimo że ograniczająca posiadane środki finansowe, nie jest pozytywną przesłanką do udzielenia ulgi. W przypadku bowiem posiadania długów, z pierwszeństwa w spłacie korzystają długi wobec budżetu państwa, a nie zaciągnięte na podstawie własnych decyzji zobowiązania wobec banków czy innych wierzycieli (wyrok WSA z dnia 21 lutego 2018 r. sygn. akt I SA/Op 444/17). Ponadto należy mieć na uwadze zasadę równości wszystkich wobec prawa, określoną w art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. nr

78 poz. 483) dokonanie bowiem umorzenia należności wobec Strony stanowiłoby nieuzasadnione uprzywilejowane traktowanie wobec pozostałych Beneficjentów, którzy dokonali spłaty zobowiązań wynikających z zawartej Umowy o dofinansowanie i stwierdzonych nieprawidłowości.

Mając na uwadze powyższe ustalenie oraz całość dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności wniosku o udzielenie ulgi z dnia 22 sierpnia 2018 r., wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 25 kwietnia 2019 r. wraz z pismem uzupełniającym z dnia 15 lipca 2019 r., przedłożoną przez Stronę dokumentację w toku całego postępowania administracyjnego, IZ RPO WZ po ponownym rozpatrzeniu sprawy na wniosek Strony, nie widzi podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji ani w całości ani w części. IZ RPO WZ nie widzi również podstaw do umorzenia postępowania odwoławczego, w związku z czym utrzymuje w całości w mocy zaskarżoną decyzję nr WWRPO/8/W/2019 z dnia 29 marca 2019 r. odmawiającą umorzenia należności głównej w wysokości 298 811,55 zł wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych, stwierdzonej decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/26/W/2016 z dnia 13 lipca 2016 r. oraz utrzymującą ją w całości w mocy decyzją administracyjną nr WWRPO/2/W/2017 z dnia 3 stycznia 2017 r.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji przysługuje wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, ul. Staromłyńska 10 w terminie 30 dni od daty jej doręczenia za pośrednictwem Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego. Od skargi pobierany jest wpis stały w wysokości 200,00 zł (§ 2 ust. 1 pkt rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi Dz. U. z 2003 r., Nr 221, poz. 2193 ze zm.). Stronie przysługuje możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

Otrzymują:

- 1) A. J.
Os. (...)
xx – xxx P.
- 2) a/a